

REAL JOY IVO

V roce 1994 napsal Magor toto: „Několik let tvrdím: Jedině rocker vytváří lásku. Jistě - i jiní se milují, i jiné se milují, ale minesengři současnosti, rockeři, jsou jedini schopní spoluvytvářet duchovní náplň doby. Ale je i unaveným rockerem. Ivo Pospíšil, spoluzakladatel DG 307 a zakladatel Garáže, tvrdí, že touto nahrávkou odchází ze scény. Po roce společného hraní s Martinem Červinkou, Martinem Kreuzbergem, Douglasem Neradem a Paulem Richardsem je snad šťasten, že odchází se splněním svého snu hrát s kytaristou Ivanem Králem (Patti Smith Group a Iggy Pop) a být jeho přítelem. Soudím, že odchází za potlesku na otevřené scéně, jak říkají divadelníci. A za této šťastné okolnosti Ivo s Ivanem vytvářejí lásku. Nejsou na to sami, jsou se všemi hudebníky, kteří zde hrají, a ovšem i s vámi, kteří tuto nahrávku budete poslouchat.“ Co by asi Magor napsal dnes, se dočtete jinde. Nám tato citace, s Magorovým laskavým svolením, poslouží jako nejlepší možný úvod rozhovoru.

Rozhovor s Ivo Pospíšilem Txt Martin Fišer Pict Petr Hlinomaz, Vladimír Jurásek

mezihled

Kdo byl vaším vzorem ve hře na basovou kytaru?

Já jsem se nikdy jako hudebník necítil a vlastně jsem se jím ani nechtěl nikdy stát. Fascinoval a přitahoval mě svět big beatu. Baskytara Basso IV byla pouze prostředkem, díky němuž jsem se tam dostal. Cestu mi ukázal Mejla Hlavsa, jehož způsob hry na baskytaru byl jediný, který mě zajímal. Ještě zajímavější byl jeho styl hry na elektrickou kytaru, ten jsem si moc užíval během jeho působení v Garáži. Kontrabas mám rád v rocku a psychobilly, nikdy bych na něj ale nedokázal dobře zahrát. Fascinuje mě jednoduchá pocitová kytara (Chuck Berry), virtuóznové na kontrabas vůbec.

Co přesně se vám líbilo na Mejlově hře na kytaru a na jeho osobnosti?

Líbilo se mi, že i když nebyl velký technik, měl obrovský cit pro drama, napětí a energii. Jeho hra byla jednoduchá, ale měla „koule“. To, co současným kapelám chybí. V mládí byl na pódiu, a nejen pro holky, velice přitažlivá persona a v závěru života, už pod černým kulichem, bard v plné síle. S jeho charakterem jsem ovšem měl smutné zkušenosti. Dvakrát mě opravdu zradil: poprvé při vyloučení z DG 307 kvůli hraní v rokenrolové kapele, podruhé v New Yorku, kde jsem bránil zájmy Půlnoci, a on ji odevzdal do rukou agentky Hope Carové. V tu chvíli to pro něj asi nebylo tak důležité jako pro mě. Později jsem se tomu začal smát a udělali jsme spolu mnoho dobrého. Hodně mu vděčím za to, kde dnes jsem.

Mělo po česku zidealizované prostředí hospody, které jste díky mámině práci nutně znal, vliv na to, jak jste začali dělat punkovou muziku?

Hospody mě moc neberou, možná tak v Hrabalovi. Je ale fakt, že jiná možnost potkat někoho blízkého a zajímavého v Česku neexistovala, a tak stačilo v pátek večer dvě tři hospody obejít a potkal jste všechny důležité lidi. To už se vám dnes těžko podaří. Tak také vznikla Garáž. Chodili jsme s Karlem Habalem ke Kočkám a tam vše upekli.

Budoval jste si zdroje „kulturního“ vzdělání už za totality burzovním nebo bazarovým prodejem, jako to dělal třeba Petr Cibulka?

Každý, kdo chtěl poznat něco nového, musel v neděli zajít na burzu, dát tři

stovky za desku (velmi slušný plat byl tehdy dva tisíce), týden si ji s kámošem užívat a další neděli ji buď vyměnit za jinou, nebo se ztrátou prodat a jít do dalšího poznání. Jiná možnost nebyla. Já měl kamaráda Karla Habala, a ten byl v orientaci špička.

Kdo vám z té doby přetrval jako milý hudebník? Nebo naopak oposlouchalo se vám něco dřív hodně oblíbeného?

Myslím, že každá kapela především zapadá do období svého vzniku, a tím je i poznamenána. To, že si některá udrží tvář i pro několik dalších generací, je velká vzácnost. Mně osobně jsou nejbližší rokenrol a punk, kde se na vás zvuk valí a strhává vás jednoduchostí a silou – na tom jsem vyrůstal i filozoficky. Před Listopadem jsem měl jednoho oblíbence, nebo spíše boha či ikonu: Loua Reeda. Osobní setkání s ním obdiv hodně zatlačilo do pozadí a poučilo mě, že ikony se mají používat jako ikony a není radno moc poznávat jejich lidské vlastnosti. V současné době objevuji a raduji se ze Space Age Popu, Exotiky a dalších uchýlaren padesátých a šedesátých let. Hrdinové už jsou většinou po smrti, a proto žádné rozčarování nehrozí.

Když jste vymyslel Garáž, věděli jste už o tom, že Warhol má Factory, že Woody Vasulka v N. Y. zakládá The Kitchen a Zappa udělal Joe’s Garage?

Něco jsme věděli, něco jenom tušili a něco ani netušili. Věděli jsme, že punk sere mezinárodní establishment na Západě i na Východě, v klukovické garáži jsme mlátili do kytar, a bylo to.

Pokud na vás měla ostrovní bílá hudba, počínaje Sex Pistols, vliv, šlo o jejich jinou „promotion“?

Byli jsme z Prahy, tak nás zajímal New York i Londýn, znali jsme New York Dolls, Velvet, The Stooges a věděli jsme, že kapely z Londýna jdou v jejich stopách. Víc jsme neřešili.

Co si myslíte o lidech typu nedávno zesnulého Malcolma McLarena? Geniální manipulátor, špatný zpěvák, výborný společník, asi trochu hajzlík. Toho, co udělal pro hudbu, si vážím.

Kde jste se s ním setkal?

V roce 1994 vydalo BMG jeho desku Paris. Byl to zase dobře namíchaný

salát, tentokrát pařížský. Ochucený Catherine Deneuveovou, Françoise Hardyovou ad. Podařilo se mi přesvědčit tehdejší šéfovou Sony Music Zuzanu Smetanovou a novopečeného ředitele BMG Janka Jarose, aby byl Malcolm pozván v rámci proma do Prahy. Tak jsme jednoho večera seděli všichni společně v Savarinu, vedle Slavie, koukali na Hradčana. V Savarinu jsem byl tehdy poprvé a naposledy, necítil jsem se v tom prostředí nejlíp. Později v noci jsme se přesunuli do Radosti, kde na něj čekala celá „cool“ Praha. Bylo to, myslím, pondělí, mrtvý den, ale v klubu to díky němu jen vřelo. Stačilo aby tam byl, jen tak se mezi lidmi procházel, občas s někým něco prohodil. Snad mu to tak funguje i tam, kde se prochází dnes.

Když jste chtěl dělat Garáž po revoluci, došel jste k tomu, že se už od určitého momentu muzika nedá dělat jen amatérsky?

Měl jsem pocit, že ubohá závist zničila deset let mojí práce v okamžiku, kdy jsme byli na vrcholu. Po kapelách jako Lucie nebo Olympic nebylo ani vidu, ani slechu, protože vyčkávaly, jak to s jejich „státní“ minulostí dopadne. Byl rok 1990, všichni jsme byli mimo realitu a měli jsme pocit, že nám patří svět. Dostal jsem konečně šanci, že moje LP bude profí, u veliké firmy s producentem a tak dále. Zkrátka konečně to nebudu platit a řešit sám na koleně a přesvědčovat ostatní zívající kolegy z kapely. Tak jsem s Martinem Červinkou a Ivanem Králem udělal hudebně nejlepší nahrávku Garáže a bylo hotovo.

Stal jste se trochu jiným typem producenta kapel a dalších projektů, než jakým byl třeba Magor. Dalo by se říct, že jste víc dbal na západní typ image? Chtěli jste se hráním s Garáží živit? A vedli jste o tom právě vy dva někdy řeč?

V roce 1990 jsem dělal vše proto, abychom se s Garáží užívali. Bohužel, anebo z dnešního pohledu bohudík, k tomu nedošlo. Image jsem neřešil, vše šlo svojí cestou a Magor na ní byl vždy vítán. Živit se hudbou samozřejmě chtěl i Mejla. Jako jediný z kapely měl dotažený svůj styl „vizáže“ a po spolupráci s Magorem se de facto stal jediným image-makerem, zbytek kapely byl jiný. Hlavně on jediný na to hudebně měl.

Jaké byly nebo jsou rozdíly mezi poetikou amerických beatníků a českého undergroundu?

Obě poetiky se lišily a liší, stejně jako se lišila a liší česká realita od americké. Obě poetiky měly a mají společné to, jak z daných realit vycházely.

Co vám z Ameriky dodnes zůstává jako divácko-posluchačská vzácnost? Objevil jste i na svých cestách mimo USA něco, co byste mohl doporučit?

Když jdu dneska na koncert na strahovskou Sedmičku, vím, že kapela z USA nasadí podstatně víc energie než kapela odjinud, a to mě moc baví. Nejedou na 100 %, ale na 150 %. Když vynecháme big beat, všude se najde moc zajímavé muziky. Chce to jenom vnímat.

Zmínil jste, že konec vaší staré Garáže v tzv. nové době vyvolala neochota jejích členů vyslechnout kritiku práce, ale taky dělat něco víc pro kýženu profesionální existenci. Chtěli lážo plážo a „výhody“ jako za socialismu. De facto se to lidem, jako jsou ekonom-kecal Macháček a ekonom-bolševik Dlouhý, podařilo v Čechách zakonzervovat. Je pro vás to, že se to po revoluci takto „vyvalilo“, pro Čechy typické i v současnosti?

Mám pocit, že celá společnost je svým způsobem u konce a lidé budou muset slova jako mravnost, pravda, slušnost, respekt a mnoho dalších znovu vyhrabat a naučit se je znovu chápat. Muzikanti jsou ale trochu jiná sorta. Dostali do vínku schopnost stoupnout si před publikum a pobavit je a zároveň přišli o drobnosti, jako je čestnost a podobně. Tak to je, a pokud čekáte vysoký charakter, jste mimo.

Ve vašem pracovním životě se objevila také inspirativní femme fatale, Ester Krumbachová, mj. tvůrkyně designu Ikarie XBI. Její nedostatečné připomínání a vedle toho nedávné znevažování její práce ze strany dřívě nejbližších kolegů může být vizitkou českého filmu…

Ester byla trochu ostrý anděl, který nejen mně, ale všem, kdo měli to štěstí ji potkat a vnímat, ukázala další cestu. Ona byla vlastně v něčem český Malcolm McLaren. Ovlivnila celý český film šedesátých let, a navíc, oproti McLarenovi, to bylo tvůrčí cestou. Je zajímavé, že vždycky ten film, který s tím kterým režisérem

natočila, byl jeho nejlepší. Samozřejmě režisérská ega nedovolují dát najevo, že bez ní by to tak nedopadlo, leč historie to odhaluje. Filmaři jsou něco jako muzikanti, s charakterem na ně nechoďte. Pár let jsme s Ester byli blízcí přátelé a ona mě učila, jak se dívat kolem sebe. Jak najít kořen a jádro věci. Díky za to.

A konkrétně? Na co a jak vás Ester učila dívat se?

S Ester jsem se potkal v době pro ni nejhorší. Už řadu let nesměla dělat u filmu, všichni její kolegové ji přestali znát, a tak byla odkázána na prodej šamanských náhrdelníků, které vyráběla z moduritu ve své kuchyňce na Pankráci. Já jsem na ni při tom čuměl a poslouchal, jak holými větami odpovídá na životní otázky. Šedesátá léta jsem trochu prošvihnul v osamění v Klukovicích, v šedesátém osmém mi bylo šestnáct, komunisté mě společně s Rusákama připravili o nejkrásnější léta, a tak jsem si u Ester zároveň doplňoval vzdělání, historii, kulturu, filmy – a hlavně to, jak taky můžou do-

padnout původně přátelské vztahy. Za to jsem jí pomáhal manuálně, prodával její výtvary a vozil ji wartasem, kam bylo potřeba. Žila velmi skromně, ve své garsonce, se dvěma kočkama, které zachránila před jistou smrtí. Občas jsme šli na procházku nebo na výstavu nebo jsme jeli na výlet, třeba na Kladno za Válovkama. Hovořila o svém těžkém dětství, o svých bývalých chlápcích, kteří byli většinou slaboši, o Chytilce, chytré dcerce hospodského, schopné hodně toho protlačit, ale už ne něco sama vymyslet, o Vyskočilovi, jak jí s Chytilkou nezaplatil Sedmikrásky, o Bohdalce, Květě Fialové, kamarádkách nejbližších, a o řadě dalších. Popisovala vznik filmů, u kterých byla. To, jak je důležité najít a vyškrábnout ono jádro věci. To, jak záběr na dvě ruce může být daleko více sexy než záběr na nahou dvojici. Jak nechodila k Jiřímu Muchovi na římské večírky, neboť to byla jenom věc, která se tvářila, ale nebyla. Jak obdivuje hotelové kurvy pro jejich sílu a lesk. Jak se u ní schovával před cestou do emigrace Jan Němec. Jak jí z ní potom telefonoval.

Když jdu dneska na koncert na strahovskou Sedmičku, vím, že kapela z USA nasadí podstatně víc energie než kapela odjinud, a to mě moc baví. Nejedou na 100 %, ale na 150 %.

A tak dál a dál… Byla to velká učitelka a už jsem toho řekl více než dost.

Jistě nejen díky ní jste měl a máte rád dobré filmy a dobrou filmovou hudbu. Jak se dnes stavíte třeba právě k filmům z 60. let? Pro mladou generaci jsou „šedesátá“ už takřka nesrozumitelná…

Je mi jich líto. Přechod z novověku do věku globalizovaného je připravil o možnost najít ta „jádra věci“. Zůstalo jim jen klikání myší, obrazové orgie bez příběhů podlité zvukovými efekty. Možná sami jednou najdou cestu zpět do knih a černobílých filmů s příběhem a atmosférou. Moje generace se narodila včas a včas také zemře.

Mladí nejsou schopni pro sebe dešifrovat ani kritické vtipy z Jiránkových kreslených grotesek a dospělí čtyřicátníci jsou nejspokojenější u dětských 3D filmů. Děje se tu proměna priorit?

Proměnily se významy slov, prázdnota a zlo na tomto světě ztvítězily. Lidé rezignovali na svoji budoucnost

a těší se z krátkodobého konzumu a sraček, které k tomu patří. Možná že prudce vznikající vrstva sociálně slabých vysokoškoláků se probere a něco s tím udělá, třeba dokonce půjde k volbám…

Jaké ze současných českých i zahraničních filmařů považujete za dobré a jaké nikoli?

Současný český film jde mimo mě, udělal jsem pokus s Protektorem a odešel po deseti minutách. Tři sezony jsem vyseděl až do konce, leč hlavně proto, že je dělal kamarád. Ze zahraničních jsem na několika ujel. Synecdoche – New York, fakt nářez, ale ne pro všechny. Na kinová „áčka“ nechodím, u modráka Avatara jsem po letech udělal výjimku a dost mě pobavil signál nástupu kapitalismu s lidskou tvář. Raději se vracím a těším se z filmů minulosti.

Často promítáte retro B-filmy.

V čem jsou „in“?

Je to kapitola, která nás minula, a její znovuobjevení je radostné a veselé.

Alespoň v dnešní prázdnotě se to tak zdá. Má to i souvislost s blízkostí k undergroundu, neboť být „béčko“, to zní hrdě, a vztyčený prostředník vše potvrzuje...

Michal Dvořák, Jaroslav Svěcený, Pavel Anděl, Petr Šiška, Kocáb, Hapka a Horáček, ale i Ondřej Soukup... Máte s těmito okupanty hudebně-televizního prostoru osobní zkušenost?

To jsou právě ta jména, co se touží stát „áčkaři“, ale něco podstatného jim k tomu chybí. Když je potkám, slušně pozdravím a jdu dál. V době sezení v radě Akademie populární hudby jsem doufal, že na hudební scéně jde něco změnit k lepšímu a že je možné zbořit škatulky a zdi mezi nimi. Možné to není. Chvilku jsem se bavil a pak vypadnul a dělal užitečnější věci.

Když byl v Praze v Rudolfinu Lalo Schifrin, moc se o tom člověk nedozvěděl. Když se dělal rozhovor s Janem Hammerem jr., Reflex cenzuroval větu, že „Hammer byl do USA vyvezen jako mozartovský talent“. Vladimír Pucholt a Václav Mergl se k situaci českého filmu již nechtějí vyjadřovat, neradi na to vzpomínají. Co myslíte, co z naší povahy způsobuje, že se nadobro připravujeme o tak vzácná setkání? Asi je to zahleděnost do sebe a zanešenost dezinformacemi. Lalo mi také unikl...

Co říkáte situaci českých „trendových“ kapel? Od nedávné minulosti, Ecstasy of St. Theresa, OHM Sq., J. A. R. či Monkey Business, až po současnou „častuškářskou“

Radúzu, maškary jako Toxique, The Nihilists, Vanessa a další? Nemí toho přebírání vynálezů z ciziny přespříliš?

Každý dělá, co umí, a pokud je pilný a pracovitý a neškodí, pak jenom dobře.

Popsal byste, jak vznikaly skladby z vaší desky s Ivanem Králem a Martinem Červinkou? Dodnes drží pohromadě a její texty jsou obdivuhodně pevnými výpověďmi...

Když mě kolegové obrali o deset let práce, nemohl jsem jen tak ze dne na den skončit, i kdyby se jim to tak asi líbilo víc. Dal jsem dohromady novou partu, mezinárodní, stejně jako byla v té době Praha. Zpěvák a textař byl Martin Červinka z Liberce (Solomon Bob), hudbu dodal převážně Mejla a něco málo členové Garáže. Pan Nerad byl klávesák, pěkný vzhled a americký pas, Paul byl Holanďan a bubeník Martin kdysi v Garáži hrál a v té době se vrátil z emigrace v Kanadě. Do Prahy dorazil v té době Ivan Král s kapelou Native. Nechal jsem je zkoušet v naší zkušebně v Radosti a domluvili jsme společné turné po Čechách. Turné bylo velmi úspěšné, do Roxy přišli na kontrolu i ex-garážisté, točila to ČT a od BMG jsme dostali smlouvu na desku. Přirozenou cestou se stal jejím producentem Ivan Král. Točila se pak v Liberci, kde byl Martin Červinka doma a kde ji společně s Ivanem doladili. Pro mě to byla splněná meta. Víím, že lepší deska Garáže nehrozí, a to mi stačí.

Martin Červinka pracoval na poli české komerční hudby a „udělal“ Lunetic, Maxu, Vondráčkovou i Gotta v soudobějším hávu...

Martina Červinku jsem v roce 1993 vylákal z jeho rodného Liberce, kde byl frontmanem úspěšné kapely Solomon Bob, na post frontmana Garáže. Mezi muzikanty jen těžko najdete slušného člověka a dobrého kamaráda, ale on byl a je vzácnou výjimkou. Přenocoval občas s Ivanem Králem v suterénní garsonce v Žitné ulici v randálu tunelu metra a ve smradu z aut čekajících na křižovatce. Přes den jsme pracovali na Garáži a večer na provozu klubu Radost. Já tam dělal pana důležitého (jednu noc se mi povedlo nechat vyvést Sagvana Tofiho) a Martin s Martinem bubeníkem pod velením Johna Boka řešili pánské a dámské WC. O Garáž byl zájem. Byla tady hodně dobrá deska,

byly klipy, recenze, koncerty. Jenže doba se změnila a všichni Martina neustále srovnávali s Tonym. Nešlo mi o konkurenci „znárodňovatelům“... Některé dobré úmysly jsou kvůli lidské povaze bohužel odsouzeny k záhubě. A tak, stejně jako v případě Garáže s Tonym, došlo na má slova. Jediná možná budoucnost byla ve stoprocentní práci pro kapelu, a do toho se nikomu nechtělo, ani mně. Gramofonový „průmysl“ mě tehdy dost respektoval, a tak byl Martin – hodnej kluk z hor – přijat jako hledač talentů do Polygramu. Dost dlouho jsme tenkrát v dobré vůli hledali nové tváře a podařilo se protlačit například kluky z Chaozzu. Byla v tom euforie a taky nezanedbatelný pocit z dobře vykonané práce. Na tom prvním albu byli kluci ještě vstřícní. Tak dvě skladby produkoval Ivan Král, a ty se daly dobře hrát. S Martinem jsme se v té době hodně potkávali a řešili hodně věci podobně jako předtím s Garáží. Potom přišlo období, kdy byl spíš zamlklý a bylo vidět, že řeší sám sebe. O spasení české hudební scény jsme už věděli své, a tak šlo spíš o spasení složenek než o hudební revoluci. Vůbec se nezlobím, že se rozhodl pro pohodlný život. Pokud víím, nikomu neublížil a hodně pitomcům nadělil i trochu štěstí – na kluka z Jizerských hor docela slušný výkon. Je to stále jeden z mála mých nejbližších přátel.

Měl jste vy sám někdy také faustovské nabídky?

Dá-li se do toho počítat místo mezi deseti radními v Akademii populární hudby nebo hraní na basu ve Vanesse, pak asi to. Až je to trochu trapný, že mě nikdo k ničemu nelákal a nic za to nenabízel. Gott je dlouhodobý škůdce, takový Maxa, hrající ve volbách pro komunisty, je už jen smutnej důsledek doby. V dnešní svobodné společnosti – zatím stále ještě svobodná je – má každý možnost jít, kudy si sám určí. Ne každý ale má silné mravní, morální a sociální citění, což jsou dnes už bohužel pojmy hodně undergroundové. Žít život v bratrství založeném na rovnosti, pravdě, poctivosti a lásce? A že by tyto pojmy nebyly jen obyčejnými a prázdnými slovy, ale svatým závazkem a mravní povinností? Sci-fi, že? Dnešní česká společnost to bohužel má nastaveno tak, že stavidla jsou otevřena dokořán všem možným hovadinám a lumpárnám. Heslo, kterým tenhle národ žil před

sto lety, „Ni zisk, ni slávu“ zní dnes hodně nebezpečně a jeho hlasatel si říká o zavření do bohnického ústavu. O historii československých legionářů, kteří byli pro několik generací našich předků životním vzorem, dnes nikdo nemá ponětí. Všechny hodnoty určující míru toho, kdy je table žumpa ještě akceptovatelná a kdy už ne, jsou dávno v čudu. Dá se to sledovat, můžete se tím i bavit, ale hlavně se držet v povzdálí a nespadnout tam.

Co si myslíte o hercích, největších reprezentantech této mediální blamáže?

Herci jsou také trochu jiná kategorie. Z dob svého kulisáctví si pamatují na jejich naprostou osamělost uprostřed davu. Potřebují mnoho pozornosti.

Jsou skupiny lidí, o kterých se říká, že mají pro- nebo pseudoundergroundové naladění. Neobešlo to ani Živel.

Za každým projektem je osoba s velkým egem a schopností přežívat v různých časových obdobích. To, jak se věc tváří, není tak důležité. Je to zase jen pomůcka k přežití, k získání grantů atd. Je fakt, že bez magorů, kteří stojí v pozadí těchto iniciativ, by byl život šedivější. Budiž jim přáno. Já se také snažím přežít, a snažím se u toho myslet také na někoho jiného. Na hudbu a na ty, kdo si jí váží a rádi za ni zaplatí, což je v dnešní době coby morální postoj nežádoucí. Kdy přijde poslední zákazník, zatím nevím, leč mám dojem, že za obzorem už někdo mává.

Jako jedni z prvních jste po listopadu 1989 vydali LP v novodobém duchu. S pop-artovým linorytem Michala Cihláře. Jeho inklinace k váchalovské řeholi, ale samozřejmě i k pop-artu, byla podobná i vašemu založení. Nedávno jste se podobně dotknul modernosti a tradic u hudebního zpracování Erotické revue. Považujete pořád tento dvojjediný princip za nutnost?

Velice si vážím české meziválečné kultury. Vyrstl jsem ve škatulce underground, která čerpala z amerických okrajů. Celý život naslouchám moudrým a nevnímám hloupé. Celý život hledám a nacházím. Aneta Fárová měla ráda, jak říkala, mou schopnost propojit myšlenky a osobnosti, a tím přivést na svět nové, silné a zábavné originály. A přítom ona mi v tom byla vzorem, za což jí

děkuji. Všichni zase musí začít hledat objevovat a nacházet. To je svoboda a radost. A život.

Často lze v pozůstalostech české elity (víím o tom u Krumbachové, Štěpánka) nalézt intimní erotickou tvorbu. Jaké se v ní skrývá kouzlo?

Kouzlo je v eleganci, tajemství, čistotě myšlenky, a v případě třeba Erotické revue i v humoru. Dnes se vše odehrává po povrchu. Vyholené pindule a pindulínové jsou jen flákoty bez tajemství a fantazie. Tak se alespoň pro zpestření nabídne kousek vnitřnosti... Děkuji pěkně, raději se vracím v čase zpět. Bohužel ti, co tohle uměli a ctili, se sem vrátit nemohou.

Vrátme se k Anně Fárové. Její paměti jsou pro mne prazvláštně nepřijatelné. Její přecenění fotografií, zejména Tona Stana, se svou mírou přibližuje k přecenění tzv. sklepac-ké, ale i cimrmanovské generace. Vzniklo nakonec neprogresivní a nevybíravé elitářství...

Každý má nárok na svůj pohled. Já si

beru z lidí asi něco jiného než vy, tak se do těchto srovnání nedostávám. Anna Fárová kopala velmi dobře za svůj klub, kam samozřejmě patřili její žáci, kterým ráda připravila snazší cestu.

Co se stalo s know-how hudebních televizí, které nás i starší ovlivňovaly od 80. let?

Čo bolo, to bolo... Dnes je zde internet a nemá cenu řešit minulost. Jak říká Magor: „Slabší kusy odcházejí!“ A to platí i o hudebních TV. Já TV příjem nemám už několik let, a jsem šťastnější nebo alespoň spokojenější.

Kdo je českým Johnem Peelem? Tvrdil jste, že monopol nemá mít Jirí Černý.

Myslím, že monopol nemá mít nikdo. Při vši úctě k Jirkovi, ani on. Hlavně každá generace má své hrdiny, a ta Jirkova to má za sebou. V Čechách jaksi žádného Johna Peela nevidím.

Díky typu a zaměření vaší profese jste dnes často ve styku s cizinci bloumajícími Prahou. Jací podle

vás jsou ti, co v Čechách zůstávají dlouhodobě?

Z těch dlouhodobých se už stali domorodci. Oženili se, provdaly, mají děti a naše běžné české starosti. To ovšem mluvím o těch ze Západu. Bohužel dorazila i vlna z Východu a s ní i odpověď na otázku, co je větší zlo, jestli Američani, nebo Rusové. Mezi válkami byla Praha oázou a přitahovala umělce a intelektuály z celého světa. Koho přitahuje dnes?

Co by mohlo české společnosti pomoci?

Jediné obrovské ohrožení nebo snad osobní utrpení může Čechy probudit. A ještě ani to není jisté.

Jak byste popsali současné prostředí klubu Radost?

V přízemí Radosti je příjemná, i když trochu drahá vegetariánská restaurace s lehce undergroundovou atmosférou. Mám to tam rád. Kamarádovi Richardovi občas beru za trest kafe a sem tam si tam něco pustím. Dole v Radosti probíhá několik dnů v týdnu předpekli za účasti „nočních lidí“.

Řadu let už tam nechodím a mám pocit, že i majitel Radosti chodí dolů jen velmi nerad. Dnes už je to něco úplně jiného než na začátku, před sedmnácti lety. Jenže na rozdíl od ostatních klubů do Radosti netečou miliony dotací a grantů, a to klobouk dolů. Doba, kdy v Praze pořád něco vznikalo, je daleko za námi a doufám, že i nedaleko před námi. I když je to asi veliký optimismus.

A váš osobní program?

Jak jste si všiml, filmový katalog našeho obchodu jde podobnou cestou jako nabídka hudby. Bohatě zastoupeny jsou hlavně okraje a úchylárny. Háček je v poptávce. Podporují nás pouze naši zákazníci, a těch ubývá. Existujeme sedmnáct let a čas se pomalu (možná rychle) naplňuje. Snažím se připravit a použít to, co mi hudba a film daly, k další nabídce pro ty, které to bude zajímat. Mám připravovanou postavu Tea Jay Ivo (www.myspace.com/teajayivo), která pouští radost mezi lid, a někdy k tomu přibude i kultovní B-film. Tak se třeba někdy v lepší budoucnosti potkáme...

Jedině obrovské ohrožení nebo snad osobní utrpení může Čechy probudit. A ještě ani to není jisté.